CAD INGERII...

Jean-Louis Trudell

Orasul este plin de ingeri striviti.

In parculet, locul unde faleza de deasupra orasului atinge inaltimea maxima, sunt cei mai numerosi. Cativa zac prabusiti peste varfurile ascutite ale imprejmuirii din fier forjat. Altii sunt intinsi pe nisipul din preajma leaganelor. Priviti din spate dau impresia ca dorm...

Majoritatea sunt ingerasi care au ratat primul lor zbor, convinsi ca au reusit deja traversarea pe partea cealalta numai datorita inaltimii ametitoare a falezei, deasupra piatetei. Am remarcat adesea, de-a lungul intregii prabusiri in rotocoale a acestor copii inaripati, chiar si la cei rastigniti in iarba, degetele lor micute ramase desfacute la capatul bratelor dolofane. Noii nascuti nu au invatat inca, sa-si stranga pumnul peste ceea ce-si doresc, nici macar asupra vietii.

Ingerii ceva mai mari si cu mai multa experienta prefera sa-si ia zborul de pe Promontoriul furtunilor. Marginea lui stancoasa este mai joasa decat a celui de deasupra parculetului, caci fluviul se strange acolo sa coteasca dupa stanci, distanta de zbor fiind mai mica pentru cei care se decid sa se lanseze de pe acele inaltimi.

Ingerii aceia nu se strivesc niciodata in interiorul orasului pentru ca in umbra promontoriului nu se afla decat o straduta laterala, fara importanta. Mai degraba se scufunda in apele inghetate ale fluviului. Atunci cand mareea cucereste arterele orasului, luand odata cu refluxul cadavrele angelice ce zac pe pavaj, am vazut adesea plutind pe sub ferestrele mele trupurile intacte si fetele senine ale ingerilor care si-au luat zborul de pe acel promontoriu. Acestia din urma au mereu intre zece si doisprezece ani, varsta la care fetitele si baietii se mai confunda inca.

Ingerii cei mai întelepti invata sa zboare, inainte de a se lansa de pe inaltimi. Cateodata, in drumurile mele, ii vad antrenandu-se la rasul acoperisurilor sau facand volte printre cladiri. Insa, daca-si lungesc zborul prea mult, puterile ii

parasesc si, pana la urma, se strivesc de trotuarele orasului, obligandu-i pe trecatori sa-i evite sau sa paseascã peste resturile lor dezmembrate, in asteptarea mareei purificatoare.

Totusi, cei mai indrazneti dintre ingeri traverseaza fara sa rateze intinderea lichida care separa orasul nostru de cealalta parte. In acele zile, animati de niste presentimente misterioase, toti citadinii ies pe balcoane si pe chei. Ei stiu deja ca un inger va masura, cu aripile sale largi, toata distanta care desparte falelzele pe jumatate daramate de lumea din fata noastra. Nu asteapta decat momentul in care vor vedea aparand unul, ocazia de a-l urmari din priviri pana dincolo, pe partea cealalta si poate, de a aduna o pana desprinsa din aripile lui...

Eu imi scot binoclul ca sa pot scruta fetele ingerilor care zboara pe deasupra. Incordate de efort sau surazand anticipat la gandul reusitei, trasaturile lor ma frapeaza prin absenta fricii. Atata timp cat n-am sa inteleg cum inving ei frica, moartea nu va putea sa ma transforme in ingeras si voi continua sa tremur la gandul de incercarii acestui zbor, pe care-l poti face doar o data, pentru a-l termina in norii sulfurosi care ne ascund privirilor cealalta asezare. Cu siguranta nu apartin rasei din care se nasc ingeri caci ma indoiesc: acele gaze care sufoca ingerul victorios, acele flacari care ii scorojesc pielea si-i inegresc penajul imaculat, acele eruptii vulcanice care-l vor incinera, nu sunt un pret prea mare pentru o atat de scurta glorie?

In ultima clipa ma intorc mereu, sa-mi amintesc doar imaginea ingerului, imobila deasupra valurilor, cu aripile lui imense batand aerul plin deja de gaze sulfuroase, pornit in zbor fara sa fi ajuns inca...

Traducerea Bogdan Teodorescu.